

## ► Ouders vermoorde Nadine verwerkten verdriet met boek en lezingen

# Geweld maakt niet alles kapot

**D**e brief van Gerold O., de moordenaar van Nadine Beemsterboer, kon haar moeder Wanda amper vasthouden. Haar man kopieerde het schrijven van ex-schoonzoon Gerold, zodat zijn dna van het papier verdween en er alleen de tekst was. 'Wat schrijf je als je iemands dochter hebt afgenomen,' pende hij in 2009 in de gevangenis neer.

En dan ook nog eens met 36 messteken. Altijd als de bladeren zijn gevallen en de kerstlichten aan gaan, wordt Wanda teruggeworpen naar de tijd waarin het gebeurde – ze is steeds blij als het weer 1 januari is. Het was 2 december 2006 toen Gerold Nadine overhaalde elkaar nog één keer te ontmoeten na hun verbroken relatie, om haar om te brengen. „Ik kan er nog steeds niet echt bij dat ze op deze manier is omgekomen, door al die messteken in dat tengere lijfje.” Dat extreme geweld drong nooit helemaal tot haar door. Het verlies wel. „Ik had nooit verwacht dat ik daarna overeind zou blijven.”

Toch gebeurde het: het leven ging verder, het verdriet raakte ermee verweven, maar er kwam ook weer geluk. Zelfs nu december weer in aantocht is: er zijn kleinkinderen, twee meisjes, die hun schoen zetten.



### Ik wilde hem geen plek geven, wilde hem deleten

– Wanda Beemsterboer

Jacques: „De oudste denkt eigenlijk wel dat Sinterklaas een man in een pak is, maar twijfelt als ze een cadeautje krijgt toch weer een beetje.” Ze genieten van de rust in Doesburg, waarnaar ze verhuisden. „Als ik nu naar buiten kijk, zie ik zon, die blauwe lucht, vogels die voorbijvliegen.”

Volgend jaar gaat het stel met pensioen. Dan wordt ook de Nadine foundation na vijftien jaar opgeheven, waarmee Wanda en Jacques zich inzetten tegen relationeel geweld, voor dieren ook, zoals Nadine altijd wilde doen. Vlak voor het zover is, heeft het boek over Nadine na 23.000 verkochte exemplaren een nieuw einde gekregen. Het eindigt nu met de brief van Gerold, die Wanda in eerst instantie amper kon lezen. Wanda: „We kregen de afgelopen jaren altijd weer vragen, vaak van mensen die wat verder van ons af stonden, hoe is het verder gegaan?”

Ze besloten dat samen te vatten in een laatste hoofdstuk, waarin Wanda, Jacques en hun andere dochter Jacqueline vertellen hoe het ze is vergaan. Wat er gebeurde hadden ze zelf ook niet voorzien. Er kwamen gesprekken met de dader, de deur naar vergeving kwam zelfs open te staan. Dat terwijl Wanda hem in eerste instantie niet eens bij naam wilde noemen in het boek. „Ik wilde hem geen plek geven, ik wilde hem dele-

**In 2010 verscheen het boek van Wanda Beemsterboer over haar omgebrachte dochter Nadine.** Nu is er al de zestiende druk van 'Mam, ik bel zo terug'. Gedetineerden krijgen het boek gratis en er is een nieuw einde, waarin het zelfs gaat over vergeving.

Carla van der Wal  
Doesburg



▲ Wanda en Jacques Beemsterboer in hun huis in Doesburg.

◀ Nadine.  
FOTOS  
KOEN VERHEIJDEN

ten. Ik vond het moeilijk hem als mens te benaderen.” Maar Gerold bestaat nu eenmaal, begreep ze nadat de uitgever had geopperd de dader toch een naam te geven.

„Inmiddels ben ik genuanceerder gaan denken. Ik heb Gerold kunnen vertellen wat ik wilde. Dat hij hulp had kunnen zoeken, zoals Nadine had gezegd, dat ze dan samen gelukkig hadden kunnen zijn. Hij begon te huilen, toen ik dat zei.” Het is dochter Jacqueline die het uiteindelijk onlangs lukte Gerold te omarmen, let-

terlijk, en hem te vergeven. Voor zichzelf, omdat zij het wilde. Wanda zag hoe een last van haar dochter afviel. „Haar ogen straalden, anders dan voorheen.”

Nu vraagt Wanda zich soms af: zou zij dat ook kunnen? Zou ze het willen? Dat laatste misschien niet, ze mist Nadine zo enorm. En Jacques? Misschien als Gerold naast hem zou staan, tijdens de lezingen die Jacques geeft in de gevangenis, om gedetineerden inzicht te laten krijgen in wat ze aanrichten. Als ze samen naar buiten zouden kunnen treden, zoals Jacques heeft voorgesteld en hij ook in het boek van zich had willen laten horen. „Maar Gerold kiest voor zichzelf, om onder de radar te blijven. Dat zorgt dat bij mij de deur dichtgaat. Hij gaat voor zijn eigen hachje.”

Straks, na hun pensioen, zal Jacques alleen nog de lezingen over zijn dochter blijven verzorgen, vanuit een nieuwe stichting. Het boek over Nadine wordt dan ook gratis verspreid onder gedetineerden. Wanda blijft betrokken bij pelgrimstochten naar Lourdes, voor slachtoffers van geweldsmisdrijven. Ze kunnen concluderen: ze hebben meer gedaan dan overleven, ook al kostte het moeite met elkaar zo ver te komen. Jacques: „80 procent van de stellen gaat uit elkaar na het overlijden van een kind.”



### Gerold kiest voor zichzelf, om onder de radar te blijven

– Jacques Beemsterboer

Jacques ging het verdriet uit de weg, vluchtte in zijn werk als uitvaartverzorger. Wanda weet nog hoe ze tijdens Nadines uitvaart te horen kreeg dat de begeleider toch zo empathisch was. „Dat was dus Jacques, ze hadden niet door dat hij de vader was.” Terwijl Wanda met haar dochter het verdriet toeliet, er doorheen probeerde te komen, in therapie ging, bewandelde Jacques een ander pad. Jacques: „Door heel veel te praten vonden we elkaar.”

En hij wachtte geduldig, tot zijn vrouw er net zoals hij aan toe was de dader te spreken. De Nadine foundation gaf ondertussen een gemeenschappelijk doel, bood een manier om iets goeds te halen uit dat grote ongeluk in hun leven. Dat het boek nog altijd zo populair is – ook in bibliotheken wordt het veel uitgeleend – zorgt dat Nadines naam ook buiten hun gezin blijft klinken. „Het thema geweld blijft ook altijd actueel”, zegt Jacques. „Je hoeft de tv maar aan te zetten om dat te zien.”

Maar geweld kan dus niet alles kapotmaken. Jacques en Wanda leerden ook hoe waar clichés zijn. Geluk ligt in de kleine dingen. Tel je zegeningen. De tijd heeft acceptatie gebracht, ook al is het gat dat Nadine achterliet niet te dichten. Wanda: „Ik mis Nadine zo intens. Maar in dat gemis zit ook de liefde voor haar, die niet weggaat nu ze er niet meer is.”